PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW

Warszawa, 16 grudnia 2025 r.

DIH-3.707.102.2025.AWS

DECYZJA DIH-3.170.2025

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]"

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2025 r. poz. 229), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Podkarpackiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 30 czerwca 2025 r. (znak: KP.8361.1.2025.A), na mocy której przedsiębiorcy prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą: Polska Sieć Handlowa „NASZ SKLEP" Spółka Akcyjna z siedzibą w Warszawie, (zwanemu dalej: „stroną", „stroną postępowania" bądź „przedsiębiorcą"), wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 10c i art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2025 r. poz. 870), z tytułu naruszenia art. 40a ust. 1 tej ustawy - **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 13 i 17 stycznia 2025 r. inspektorzy reprezentujący Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „Podkarpackim WIIH" bądź „organem pierwszej instancji"), na podstawie upoważnienia z dnia 13 stycznia 2025 r. (KP.8361.1.2025), przeprowadzili czynności kontrolne w sklepie w Rzeszowie należącym do przedsiębiorcy.

Zgodnie z art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2025 r., poz. 1480), (zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców") nie zawiadomiono przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli, ponieważ kontrolę przeprowadzono na podstawie stosowanych bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej, jak również na podstawie art. 62 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy, zgodnie z treścią którego zawiadomienia nie stosuje się w zakresie obejmującym zakup produktów lub usług sprawdzających rzetelność obsługi.

W toku kontroli inspektorzy reprezentujący Podkarpackiego WIIH sprawdzili m. in. czy i w jaki sposób jest realizowany przez ww. przedsiębiorcę obowiązek pobierania opłaty recyklingowej wskazany w 40a ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. 2025, poz. 870), (zwanej dalej: „ustawą o gospodarce opakowaniami") który stanowi, że przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, w której są oferowane torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania produktów oferowanych w tej jednostce, jest obowiązany pobrać opłatę recyklingową od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego.

W sklepie należącym do przedsiębiorcy, zlokalizowanym w Rzeszowie oferowane były torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania produktów oferowanych w tej jednostce handlu detalicznego. Wśród nich były torby na zakupy z tworzywa sztucznego, tzw. „zrywki", które udostępnione były dla klientów sklepu m. in. w dziale „owoce, warzywa".

W pierwszym dniu kontroli, to jest 13 stycznia 2025 r. inspektorzy reprezentujący Podkarpackiego WIIH, działając na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 11 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2025 r. poz. 229), (zwanej dalej: „ustawą o Inspekcji Handlowej"), dokonali sprawdzenia rzetelności obsługi poprzez dokonanie dwóch zakupów kontrolnych, podczas których nabyto produkty nieżywnościowe, posiadające opakowanie własne producenta.

Jak wskazują akta sprawy, jeden z inspektorów nabył *tonik bio aloesowy* (Ziaja) i nawilżane *ściereczki do czyszczenia kuchni* (RAVI) i następnie (przed dokonaniem płatności) zapakował wybrane przez siebie towary w torbę z tworzywa sztucznego typu „zrywka", natomiast drugi z inspektorów nabył *płatki kosmetyczne* (DELKO), *patyczki kosmetyczne* (BELLA) oraz *zmywacz do paznokci* (DELKO) i następnie zapakował wybrane artykuły w torbę z tworzywa sztucznego typu „zrywka". Torby typu „zrywka", w które inspektorzy zapakowali wytypowane do kontroli produkty przemysłowe były dostępne w ogólnodostępnej części sklepu, tj. w dziale przy ekspozycji owoców i warzyw. Następnie inspektorzy udali się do kasy obsługiwanej przez kasjerkę, celem dokonania transakcji. Podczas dokonywania obydwu zakupów, ta sama obsługująca inspektorów kasjerka, wyjmowała produkty ze „zrywek", pojedynczo je skanowała i ponownie wkładała do tych samych toreb. Następnie zażądała i pobrała należność za zakupione towary. Po dokonaniu zakupów przez inspektorów stwierdzono, że kasjerka **nie pobrała podczas obydwu zakupów opłaty recyklingowej**, o której mowa w art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami, za torby typu „zrywka", w których znajdowały się produkty przemysłowe objęte zakupem i posiadające opakowanie własne (producenta).

Niepobieranie opłaty recyklingowej w jednostce handlu detalicznego od nabywającego nabywających torbę na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania produktów zakupionych w tej jednostce, stanowiło naruszenie postanowień art. 40a ust. 1 ustawy o opakowaniach.

Ponadto w toku kontroli ustalono, że w kontrolowanym sklepie można było nabyć inne rodzaje toreb na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania produktów – w cenach od 0,25 do 0,79 zł za sztukę.

Powyższe ustalenia udokumentowano w aktach sprawy, w szczególności w Protokole kontroli (KP.8361.1.2025) oraz dołączonej do niego dokumentacji. Do niniejszego protokołu kontrolowana spółka nie zgłaszała uwag.

W toku kontroli od osoby upoważnionej do reprezentowania kontrolowanego podmiotu pobrano Oświadczenie (stanowiące Załącznik nr 7 do Protokołu kontroli), zgodnie z którym spółka - w terminie do dnia 24 stycznia 2025 r. - zobowiązała się do przekazania informacji o podjętych działaniach mających na celu skuteczne przestrzegania obowiązku dot. pobierania opłaty recyklingowej od nabywających torbę z tworzywa sztucznego zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami.

Następnie spółka, w piśmie skierowanym do organu pierwszej instancji, złożyła „Wyjaśnienia do Załącznika 7 do protokołu kontroli KP.8361.1.2025". Poinformowała w nim, iż po kontroli organu zostały podjęte działania naprawcze, tzn. w ramach tych działań:

- na platformie e-learningowej „Uniwersytet Przedsiębiorczości” utworzono szkolenie na temat pobierania opłat recyklingowych – obligatoryjne dla każdego pracownika zatrudnionego w spółce;
- przy każdej kasie, w każdym sklepie własnym przyklejono informację dla kasjera przypominającą o pobieraniu opłaty za „zrywkę” wraz z kodem produktu, w sytuacji, kiedy ww. opłatę należy pobrać;
- w widocznych miejscach w sklepach własnych wywieszono informację dla klientów o konieczności pobierania opłaty recyklingowej w wysokości 0,25 zł (opłata recyklingowa z VAT).

W związku z ustaleniami kontroli, Podkarpacki WIIH, działając na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2025 r. poz. 1691), (zwanej dalej „Kpa”), pismem z dnia 28 maja 2025 r. (znak: KP.8361.1.2025.A) zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w trybie art. 56 ust. 1 pkt 10c ustawy o gospodarce opakowaniami, w związku z niedopełnieniem wynikającego z art. 40a ust. 1 tej ustawy obowiązku pobrania opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego. W piśmie tym stronę postępowania pouczono o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu, a w szczególności o prawie wypowiadania się co do zebranych dowodów i materiałów, przeglądania akt sprawy, jak również brania udziału w przeprowadzeniu dowodu.

Strona z prawa do czynnego udziału w postępowaniu nie skorzystała.

Jednocześnie, w dniu 28 maja 2025 r., Podkarpacki WIIH wydał postanowienie o włączeniu w poczet dowodów postępowania administracyjnego następujących dokumentów, tzn.:

- Protokołu kontroli z dnia 11 lipca 2024 r. (znak: KP.8361.132.2024);
- Decyzji Podkarpackiego WIIH z dnia 20 marca 2025 r. (znak: KP.8361.132.2024.A).

Ww. zawiadomienie wraz z postanowieniem strona odebrała w dniu 6 czerwca 2025 r.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Podkarpacki WIIH, w drodze decyzji z dnia 30 czerwca 2025 r. (znak: KP.8361.1.2025.A), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 10c i art. 58 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami, wymierzył stronie karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) za to, że prowadząc jednostkę handlu detalicznego, w której oferowane były torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania produktów oferowanych w tej jednostce, nie dopełniła wynikającego z art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami obowiązku pobrania opłaty recyklingowej od nabywających torby na zakupy z tworzywa sztucznego. Decyzję doręczono stronie w dniu 2 lipca 2025 r.

W dniu 29 lipca 2025 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” bądź „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Podkarpackiego WIIH pismo przedsiębiorcy (podpisane przez Prezesa Zarządu) złożone w terminie do wniesienia odwołania. Przedsiębiorca wyraził w nim niezadowolenia z rozstrzygnięcia wydanego przez organ pierwszej instancji. Biorąc pod uwagę datę wysłania pisma, Podkarpacki WIIH uznał je za odwołanie od decyzji organu pierwszej instancji z dnia 30 czerwca 2025 r. W piśmie tym (opatrzonym datą: 14 lipca 2025 r.; nadanym za pośrednictwem e-doręczeń w dniu 16 lipca 2025 r.; data wpływu do Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Rzeszowie: 17 lipca 2025 r.) strona zwróciła się przede wszystkim z wnioskiem o zmniejszenie kary bądź odstąpienie od niej, w związku z niewspółmiernością kary w stosunku do wagi przewinienia. Jednocześnie, strona poinformowała m. in., że:

- pracownicy zostali pouczeni i przeszkoleni z zasad naliczania opłaty recyklingowej;
- wobec osób odpowiedzialnych za błędy zostały wyciągnięte konsekwencje służbowe;
- wdrożyła działania, które wyeliminują błędy w przyszłości jak szkolenie wszystkich pracowników.

Pismem z dnia 1 sierpnia 2025 r. Prezes UOKiK zawiadomił ww. przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym oraz poinformował, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na mocy art. 10 § 1 Kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona ww. pismo odebrała w dniu 6 sierpnia 2025 r.

W dniu 19 sierpnia 2025 r. Prezes UOKiK otrzymał pismo zatytułowane „PISMO SKARŻĄCEGO" opatrzone datą 11 sierpnia 2025 r. W piśmie tym, stanowiącym uzupełnienie odwołania z dnia 14 lipca 2025 r., ustanowiony przez stronę pełnomocnik spółki wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji z dnia 30 czerwca 2025 r. (znak: KP.8361.1.2025.A) w całości oraz orzeczenie co do istoty sprawy poprzez odstąpienie od wymierzenia kary. Zaskarżonej decyzji pełnomocnik spółki zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:

- art. 189d Kpa – poprzez nieuwzględnienie przesłanek uzasadniających odstąpienie od wymierzenia kary w przedmiotowej sprawie;
- art. 189f § 1 pkt 1 Kpa – poprzez jego niezastosowanie w przypadku, gdy w niniejszej sprawie waga naruszenia prawa była znikoma, a strona zaprzestała naruszenia prawa.

Postanowieniem z dnia 20 sierpnia 2025 r. (znak: DIH-3.707.102.2025.AWS) Prezes UOKiK sprostował oczywistą omyłkę pisarską zawartą w piśmie z dnia 1 sierpnia 2025 r. - Zawiadomieniu o wszczęciu postępowania administracyjnego. Niniejsze pismo zostało doręczone stronie w dniu 25 sierpnia 2025 r.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej zwany dalej „wojewódzkim inspektorem IH". Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, na podstawie art. 54 ustawy o opakowaniach, należy m. in. nadzór nad przestrzeganiem przez przedsiębiorców przepisów art. 40a ww. ustawy.

Artykuł 40a ustawy o gospodarce opakowaniami stanowi w ust. 1, że przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, w której są oferowane torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania produktów oferowanych w tej jednostce, jest obowiązany pobrać opłatę recyklingową od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego, zaś w ust. 2, że opłaty recyklingowej nie pobiera się od nabywającego bardzo lekką torbę na zakupy z tworzywa sztucznego.

Torby na zakupy z tworzywa sztucznego zostały zdefiniowane w art. 8 pkt 15a ustawy o gospodarce opakowaniami i oznaczają one torby na zakupy, z uchwytami lub bez uchwytów, wykonane z tworzywa sztucznego, które są oferowane w jednostkach handlu detalicznego lub hurtowego, do których zalicza się:

a) lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału poniżej 50 mikrometrów,
b) bardzo lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału poniżej 15 mikrometrów, które są wymagane ze względów higienicznych lub oferowane jako podstawowe opakowanie żywności luzem (na wagę), gdy pomaga to w zapobieganiu marnowaniu żywności,
c) pozostałe torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału równej 50 mikrometrów i większej.

Z powyższego wynika, że zwolnione z opłaty recyklingowej są torby, o których mowa w art. 8 pkt 15a lit. b) ustawy o gospodarce opakowaniami, tj. bardzo lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości poniżej 15 mikrometrów, które są wymagane ze względów higienicznych lub oferowane jako podstawowe opakowanie żywności luzem (na wagę), gdy pomaga to w zapobieganiu marnowaniu żywności. Jednakże, w sytuacji, gdy takie torby nie są używane do celów określonych w tych przepisach, przez co nie spełniają one definicji ustawowej bardzo lekkiej torby na zakupy z tworzywa sztucznego, podlegają one obowiązkowi pobierania opłaty recyklingowej. Nie podlegają one zwolnieniu przewidzianemu w art. 40a ust. 2 ww. ustawy.

Stosownie do treści art. 56 ust. 1 pkt 10c ustawy o gospodarce opakowaniami, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto wbrew przepisowi art. 40a ust. 1 nie pobiera opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego.

W świetle art. 57 pkt 4 ustawy o gospodarce opakowaniami, kary pieniężne wynoszą: w przypadkach, o których mowa m.in. w art. 56 ust. 1 pkt 10c - od 500 zł do 20 000 zł. Zgodnie z art. 58 ust. 2 tej ustawy, kary pieniężne za czyny, o których mowa w ww. przepisach, wymierza, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor IH.

Ustawa o gospodarce opakowaniami nie reguluje przesłanek wymiaru kary, ani też kryteriów odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia, a więc stosownie do treści art. 189a § 2 Kpa, zastosowanie mają w tym zakresie przepisy odpowiednio: art. 189d i art. 189f Kpa.

Zgodnie z art. 189d Kpa, wymierzając administracyjną karę pieniężną, organ administracji publicznej bierze pod uwagę:

1) wagę i okoliczności naruszenia prawa, w szczególności potrzebę ochrony życia lub zdrowia, ochrony mienia w znacznych rozmiarach lub ochrony ważnego interesu publicznego lub wyjątkowo ważnego interesu strony oraz czas trwania tego naruszenia;
2) częstotliwość niedopełniania w przeszłości obowiązku albo naruszania zakazu tego samego rodzaju co niedopełnienie obowiązku albo naruszenie zakazu, w następstwie którego ma być nałożona kara;
3) uprzednie ukaranie za to samo zachowanie za przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie lub wykroczenie skarbowe;
4) stopień przyczynienia się strony, na którą jest nakładana administracyjna kara pieniężna, do powstania naruszenia prawa;
5) działania podjęte przez stronę dobrowolnie w celu uniknięcia skutków naruszenia prawa;

6) wysokość korzyści, którą strona osiągnęła, lub straty, której uniknęła;
7) w przypadku osoby fizycznej - warunki osobiste strony, na którą administracyjna kara pieniężna jest nakładana.

Natomiast, zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 i 2 Kpa, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałaby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Powyższe przepisy ustanawiają regułę obligatoryjnego odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej, jeżeli ziszczą się przesłanki w nim powołane.

Ponadto, w art. 189f § 2 Kpa ustawodawca przewiduje fakultatywne odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej, tj. wskazuje, że w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałaby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

1) usunięcie naruszenia prawa lub
2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

Organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia - art. 189f § 3 Kpa.

W niniejszej sprawie, na podstawie ustaleń kontroli przeprowadzonej w sklepie należącym do kontrolowanego przedsiębiorcy, przez inspektorów reprezentujących Podkarpackiego WIIH stwierdzono, że kontrolowany przedsiębiorca nie zrealizował obowiązku określonego w art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami - poprzez niepobranie opłaty recyklingowej od nabywających 2 torby na zakupy z tworzywa sztucznego (typu „zrywki"), w które zapakowano towary pochodzące z dwóch zakupów kontrolnych (tj. produktów przemysłowych posiadających własne opakowania), co wyczerpało znamiona czynu określonego w art. 56 ust. 1 pkt 10c tej ustawy. Towary pochodzące z zakupów kontrolnych nie były żywnością, która ze względów higienicznych wymagałaby zapakowania w zrywkę; nie były również żywnością oferowaną luzem.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Podkarpacki WIIH w drodze decyzji z dnia 30 czerwca 2025 r. (znak: KP.8361.1.2025.A), wymierzył karę pieniężną w wysokości 5 000 zł stronie, to jest podmiotowi, który dopuścił się powyższego naruszenia.

W toku postępowania odwoławczego Prezes UOKiK przeprowadził dokładną analizę akt kontroli oraz treści skarżonej decyzji, jak również uwzględnił zarzuty strony zawarte w odwołaniu. Organ drugiej instancji wskazuje, iż nie ma wątpliwości, że przedsiębiorca naruszył przepisy art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami, co skutkowało nałożeniem przez Podkarpackiego WIIH administracyjnej kary pieniężnej w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych).

Strona postępowania w swoim odwołaniu zawnioskowała o zmniejszenie nałożonej na nią kary bądź odstąpienie od niej, w związku z niewspółmiernością kary w stosunku do wagi przewinienia.

Ponadto, w złożonym uzupełnieniu do odwołania (tj. piśmie z dnia 11 sierpnia 2025 r.) strona, reprezentowana przez pełnomocnika, wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz orzeczenie co do istoty sprawy poprzez odstąpienie od wymierzenia kary. Zarzuciła Podkarpackiemu WIIH naruszenie: art. 189d Kpa (poprzez nieuwzględnienie przesłanek uzasadniających odstąpienie od wymierzenia kary w przedmiotowej sprawie); art. 189f § 1 pkt 1 Kpa (poprzez jego niezastosowanie w przypadku, gdy w niniejszej sprawie waga naruszenia prawa była znikoma, a strona zaprzestała naruszenia prawa). Jednocześnie wniosła, zarówno na wstępie odwołania jak i w jego uzasadnieniu, o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z następujących dokumentów:

- Wyliczeń dot. opłaty recyklingowej za I, II, III, IV kwartał 2024 r. wraz z potwierdzeniami uiszczenia stosownych opłat;
- Wyliczeń dot. opłaty recyklingowej za I i II kwartał 2025 r. wraz z potwierdzeniami uiszczenia stosownych opłat;
- Sprawozdania o produktach, opakowaniach i gospodarowaniu odpadami z nich powstającymi za 2024 r.

- na potwierdzenie faktu uiszczenia opłaty recyklingowej przez stronę skarżącą za 2024 r. oraz 2025 r.

W uzasadnieniu odwołania strona stwierdziła, że w zaskarżonej decyzji zawarto błędne wnioski, o tym, że Skarżący oferując w miejscu sprzedaży detalicznej torby z tworzywa sztucznego typu „zrywka" nie pobierał opłaty recyklingowej od ich nabywców. Wyraziła przy tym przekonanie, że pobiera opłatę recyklingową od nabywców. Zaznaczyła również, że jednorazowe niepobranie opłaty recyklingowej nie może być sankcjonowane wymierzeniem kary administracyjnej w wysokości 5 000 zł.

Strona podniosła również, że ocena czy waga naruszenia prawa jest znikoma, powinna być dokonywana z uwzględnieniem art. 189d pkt 1 Kpa. Powołała się w tym miejscu na wyroki: WSA w Gdańsku z 9 maja 2024 r., sygnatura: III SA/Gd 9/24, LEX nr 3719935 oraz wyrok WSA w Warszawie z dnia 27 sierpnia 2020 r., sygnatura: IV SA/Wa 973/20, LEX nr 3110702). Zaznaczyła, że jednorazowe niepobranie przez pracownika Skarżącego opłaty recyklingowej – w postaci opłaty za „zrywkę" w wysokości 0,20 zł stanowi znikomą wagę naruszenia prawa.

Wskazując na naruszenie art. 189d Kpa strona odniosła się do każdej z dyrektyw z osobna i stwierdziła m. in., że:

1) waga i okoliczność naruszenia prawa, w szczególności potrzeba ochrony życia lub zdrowia, ochrona mienia w znacznych rozmiarach lub ochrona ważnego interesu publicznego lub wyjątkowo ważnego interesu strony oraz czas trwania tego naruszenia – organ nie może zakładać, że Skarżący *„nie pobierał opłaty recyklingowej od nabywającego torby na zakupy (…)"*. Skarżąca spółka bowiem, stosownie do art. 40a ust. 1 pobiera opłatę recyklingową, w tym opłatę za zrywki w przypadku, gdy sprzedawane produkty przemysłowe we własnych opakowaniach pakowane są przez nabywców do takich toreb. Zdaniem strony bardzo często zdarza się, że klienci sklepów do zrywek jednocześnie pakują owoce, warzywa i produkty przemysłowe we własnych opakowaniach. Wyjaśniła przy tym, że pracownicy sklepu w Rzeszowie zostali pouczeni oraz przeszkoleni w temacie zasad naliczania opłaty recyklingowej (w tym miejscu strona powtarza argumentację użytą w odwołaniu z dnia 14 lipca 2025 r.). Strona

podkreśliła również, że na terenie sklepu znajdują się informacje o przeznaczeniu i zasadach pobierania opłaty recyklingowej od toreb na zakupy z tworzywa sztucznego, a zaistniała sytuacja jest wyjątkiem. Zatem nie można twierdzić, że jednorazowe niepobranie przez spółkę opłaty za tzw. „zrywkę" i okoliczności niepobrania tej opłaty stanowią naruszenie prawa znaczącej wagi;

2) częstotliwość niedopełnienia w przeszłości obowiązku albo naruszania zakazu tego samego rodzaju co niedopełnienie obowiązku albo naruszenie zakazu, w następstwie którego ma być nałożona kara – stoi na stanowisku, iż drugie niedopełnienie obowiązku wynikającego z art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami nie wyczerpuje znamion częstotliwości i nie powinno być sankcjonowane nałożeniem administracyjnej kary pieniężnej w wysokości aż 5 000 zł;
3) uprzednie ukaranie za to samo zachowanie za przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie lub wykroczenie skarbowe – spółka nie była uprzednio karana przez Podkarpackiego WIIH za to samo naruszenie przepisów dot. obowiązku pobierania opłaty recyklingowej, karana za przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie lub wykroczenie skarbowe;
4) stopień przyczynienia się strony, na którą jest nakładana administracyjna kara pieniężna, do powstania naruszenia prawa – strona wskazała, że jest przedsiębiorcą prowadzącym jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego i jako spółka zapewnia zatrudnionym pracownikom szkolenia z zakresu naliczania opłaty recyklingowej, sprawuje nadzór nad prowadzoną przez siebie działalnością. Stwierdziła również, że za niepobranie opłaty recyklingowej w tym konkretnym przypadku odpowiada pracownik spółki. Zapewniła, że wdrożyła wszelkie działania mające na celu wyeliminowanie takich błędów w przyszłości. Zdaniem strony skarżącej błędne jest stwierdzenie, że stopień przyczynienia się Skarżącego do powstania nieprawidłowości należy ocenić jako istotny;
5) działania podjęte przez stronę dobrowolnie w celu uniknięcia skutków naruszenia prawa – (ponownie zapewniając) iż w placówce znajdują się informacje dot. pobierania opłaty za torby z tworzywa sztucznego typu „zrywka", a pracownicy zostali przeszkoleni w tym zakresie; spółka natomiast podejmuje wszelkie działania mające na celu zapewnienie realizacji obowiązku pobierania opłaty recyklingowej;
6) wysokość korzyści, którą strona osiągnęła, lub straty, której uniknęła – brak pobrania opłaty recyklingowej wynikającej z art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami nie miał wpływu na wysokość korzyści, którą strona osiągnęła, ani na wysokość straty, której uniknęła.

W ocenie Prezesa UOKiK, argumenty przedstawione przez skarżącego nie zasługują na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że podstawą wszczęcia i przeprowadzenia postępowania w przedmiotowej sprawie, a także podstawą nałożenia na stronę administracyjnej kary pieniężnej były ustalenia faktyczne, poczynione w toku kontroli u przedsiębiorcy i udokumentowane w Protokole kontroli (KP.8361.1.2025). Stanowią one rzetelny i spójny materiał dowodowy zebrany przez Podkarpackiego WIIH. Z materiału tego wynika jednoznacznie, że inspektorzy dokonując dwóch zakupów kontrolnych w sklepie należącym do strony zapakowali wybrane produkty przemysłowe posiadające opakowanie własne do dwóch „zrywek" oferowanych w dziale przy ekspozycji owoców i warzyw. W obydwu przypadkach nie pobrano jednak za nie opłaty recyklingowej (obsługujący kasjer

nie pobrał opłaty za obydwie torby „zrywki", w której znajdowały się produkty przemysłowe objęte zakupem i posiadające opakowanie własne).

Zostały one zatem użyte jako torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania oferowanych produktów i jako takie podlegały opłacie recyklingowej, określonej w art. 40a ust.1 ustawy o gospodarce opakowaniami.

Prezes UOKiK podkreśla, że powyższe zostało udokumentowane w Protokole kontroli, a strona nie wniosła do niego żadnych uwag. Protokół kontroli, zgodnie z art. 76 § 1 Kpa, jest dokumentem urzędowym. O znaczeniu protokołu kontroli jako dowodu w sprawie wypowiedział się niejednokrotnie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, stwierdzając, np. w wyroku z dnia 27 lutego 2020 r. o sygn. akt VI SA/Wa 2107/19, że: „*Protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń. Dokument urzędowy stanowi podstawowy element materiału dowodowego w postępowaniu administracyjnym i korzysta ze szczególnej mocy dowodowej, ponieważ stanowi dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Z dokumentem urzędowym związane jest domniemanie prawdziwości jego treści. Organ prowadzący postępowanie nie może wobec tego swobodnie oceniać ani kwestionować treści dokumentu urzędowego. Istota protokołu z kontroli wyraża się w tym, że dokument ten odzwierciedla i potwierdza istniejący w momencie kontroli stan faktyczny*". Tym samym, opisany w protokole kontroli stan faktyczny sprawy, w tym przebieg czynności kontrolnych, należy uznać za wiarygodny.

Jak wskazuje zebrany w sprawie materiał dowodowy, strona nie pobrała opłaty recyklingowej za dwie torby typu „zrywka" w którą inspektorzy zapakowali produkty przemysłowe posiadające już własne opakowanie. Prezes UOKiK wyjaśnia, że aby bardzo lekka torba na zakupy z tworzywa sztucznego nie podlegała opłacie recyklingowej, poza spełnieniem warunku grubości materiału, z którego została wykonana (poniżej 15 mikrometrów, a więc do 14 mikrometrów włącznie), równocześnie muszą zostać spełnione także przesłanki określające cel jej zastosowania, tj.: wymagalność ze względów higienicznych, zastosowanie jako podstawowe opakowanie żywności luzem, gdy pomaga to w zapobieganiu marnowania żywności (art. 8 pkt. 15a lit b ustawy o gospodarce opakowaniami). Obydwa te kryteria należy uwzględniać łącznie jako: opakowanie żywności sprzedawanej luzem, stosowane, poza względem praktycznym, także ze względów higienicznych. Jest to więc podstawowe opakowanie żywności, dokonane w sklepie. Opakowanie podstawowe należy rozumieć jako pozostające w styczności z żywnością i niestanowiące kolejnego opakowania. Zapakowanie przez konsumenta dokonującego zakupu w jednostce handlu detalicznego lub hurtowego w bardzo lekką torbę na zakupy z tworzywa sztucznego, towarów posiadających już własne opakowania powoduje konieczność pobrania od konsumenta przez przedsiębiorcę opłaty recyklingowej. Istotą opłaty recyklingowej jest m.in. takie oddziaływanie na decyzje konsumenta, aby stosował on bardzo lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału poniżej 15 mikrometrów, jedynie ze względów higienicznych, jako podstawowe opakowanie żywności luzem, gdy pomaga to w zapobieganiu marnowania żywności. Jednak to na przedsiębiorcy spoczywa ciężar weryfikacji w jaki sposób konsument używa te torby i egzekwowania tym samym należnej od klienta opłaty recyklingowej, w związku z użyciem torby w innym celu niż wskazany powyżej.

Mając na uwadze powyższe organ drugiej instancji wskazuje, że w niniejszej sprawie (poza kryterium grubości materiału) nie zostały spełnione kryteria uzasadniające uznanie toreb, w które inspektorzy IH zapakowali zakupione podczas zakupu kontrolnego produkty, za bardzo

lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego z uwagi na fakt, iż w obydwu przypadkach zakupy kontrolne nie dotyczyły żywności oferowanej do sprzedaży luzem, a także nie wymagały zapakowania w „zrywki" ze względów higienicznych, gdyż posiadały one swoje własne opakowanie. W ocenie organu drugiej instancji nie wystąpiło zwolnienie przedsiębiorcy z obowiązku wskazanego w art. 40a ust. 1 ww. ustawy.

Zatem, naruszenie przez przedsiębiorcę przepisów art. 40a ustawy o gospodarce opakowaniami jest w ocenie Prezesa UOKiK bezsporne i wyczerpujące przesłanki do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie przepisów art. 56 ust. 1 pkt 10c ww. ustawy, z uwagi na niepobieranie opłaty recyklingowej od nabywających 2 torby na zakupy z tworzywa sztucznego.

Należy przede wszystkim mieć na względzie, że głównym celem wprowadzenia przez ustawodawcę powyższych opłat za torby z tworzywa sztucznego jest dbałość o środowisko oraz przyjęcie takich instrumentów, aby lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego nie były oferowane za darmo w punktach sprzedaży towarów lub produktów. Powyższe działanie powinno wpływać na ograniczenie wprowadzania do obrotu toreb z tworzywa sztucznego oraz zmianę nawyków konsumenckich.

Prezes UOKiK w dalszej kolejności wyjaśnia, że opłata recyklingowa stanowi element ogólnoeuropejskiej formy dbania o środowisko i w rezultacie również o zdrowie i życie ludzkie, jak również stanowi istotny element edukacyjny dla konsumentów w zakresie ochrony środowiska. Jak wynika z motywu preambuły wyrażonego w pkt (4) *Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2015/720 z dnia 29 kwietnia 2015 r. zmieniającej dyrektywę 94/62/WE w odniesieniu do zmniejszenia zużycia lekkich plastikowych toreb na zakupy (Dz. Urz. UE. L z 2015 r. Nr 115, str. 11)* - plastikowe torby na zakupy o grubości materiału poniżej 50 mikronów („lekkie plastikowe torby na zakupy"), które stanowią zdecydowaną większość całkowitej liczby plastikowych toreb na zakupy zużywanych w Unii, są rzadziej wykorzystywane ponownie niż grubsze plastikowe torby na zakupy. W konsekwencji, lekkie plastikowe torby na zakupy szybciej stają się odpadami i częściej powodują zaśmiecenie z powodu swojej lekkości i braku trwałości. A zatem największym problemem stają się takie torby, których często nie da się wykorzystać kolejny raz, tylko od razu stają się odpadem, co w przypadku toreb poniżej 15 mikrometrów jest najczęściej z góry przesądzone. Przedsiębiorcy nie mogą stosować wybiórczo przepisów prawa i pobierać opłaty recyklingowej tylko za część z nich. Skutki fiskalne tej opłaty są jedynie elementem motywującym do rezygnacji z pobrania „zrywki". Organ drugiej instancji wskazuje, że opłata recyklingowa jest niewątpliwie dodatkowym kosztem klienta, ale jej naliczanie zapewnia istotny walor edukacyjny konsumentów, służąc ochronie środowiska.

Jednocześnie Prezes UOKiK wskazuje, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej jest założenie stosowania jej automatycznie względem podmiotu ponoszącego odpowiedzialność obiektywną za naruszenie przepisów. Sankcja administracyjna ma przede wszystkim funkcję prewencyjną, ale też dyscyplinująco-represyjną, co skutkuje tym, iż adresat decyzji administracyjnej, którą nałożono na niego sankcję administracyjną z tytułu naruszenia przepisu ustawowego ponosi odpowiedzialność obiektywną. Stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną. Nie ma tutaj zastosowania zasada winy (por. wyrok WSA w Warszawie z 29 sierpnia 2019 r., VI SA/Wa 805/19: *„Organ nie jest władny do badania przesłanek, takich jak wina, szkoda czy działanie osób trzecich, ponieważ w świetle powołanego przepisu, nie mają*

one żadnego wpływu na powstanie tejże odpowiedzialności."). Wobec powyższego bez większego znaczenia pozostają okoliczności, w wyniku których strona dopuściła się nieprawidłowości, takie jak np. błąd pracownika.

Wskazać należy również, że odpowiedzialność podmiotu m. in. za pobranie opłaty recyklingowej zgodnie z przepisami ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Jak trafnie zauważył Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z 6 lipca 2016 r., sygn. III SA/Po 287/16, *„Istota odpowiedzialności administracyjnej sprowadza się do tego, że aby pociągnąć do niej określony podmiot konieczne jest zaistnienie wyłącznie dwóch zasadniczych przesłanek: po pierwsze, podmiot ten musi charakteryzować się cechami wyrażonymi w normie prawnej stanowiącej podstawę odpowiedzialności oraz po drugie, musi on wyczerpać określone w tej normie znamiona działania lub zaniechania lub znamiona tegoż zachowania muszą zostać wyczerpane przez inny podmiot – o ile norma prawna przypisuje zachowanie innego podmiotu lub skutek tego zachowania wspomnianemu podmiotowi administrowanemu (delikt administracyjny). Zaistnienie powyższych przesłanek jest co zasady wystarczające, aby podmiot administrowany poniósł z tytułu popełnionego deliktu administracyjnego ujemne konsekwencje (sankcję administracyjną)"*. Oznacza to, że przesłanką tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie przez właściwą jednostkę administracji publicznej nieprzestrzegania przez określony podmiot (administrowany), nałożonych prawem obowiązków. Mając więc na względzie charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają okoliczności, w wyniku których strona dopuściła się nieprawidłowości, ani te, które aktualnie podnosi strona np. stwierdzając, że nieprawidłowości miały charakter jednorazowy.

W dalszej kolejności Prezes UOKiK stwierdza, że naruszenie przepisów, bezsprzecznie udowodnione stronie i do którego przyznaje się sama strona (co potwierdza Zał. 5 do Protokołu kontroli), było wynikiem nieusprawiedliwionego zaniedbania przedsiębiorcy i to powstałego w sytuacji jego pełnej wiedzy na temat obowiązujących przepisów prawa w naruszonym zakresie. Trzeba również zauważyć, że strona reprezentuje dużą sieć handlową mającą dostęp do wyspecjalizowanej kadry doradczej i prawnej oraz jako profesjonalista w branży handlowej prowadzący swoją działalność handlową na szeroką skalę i ma świadomość jakie obowiązki na niej spoczywają. Nie umyka uwadze organu także fakt, że mimo przeprowadzanych szkoleń pracowników dot. przestrzegania obowiązku dot. pobierania opłaty recyklingowej i zapewnień w zakresie podejmowanych działań naprawczych, jak i pobierania opłaty recyklingowej od nabywających torby z tworzywa sztucznego, polityka prowadzona przez firmę zdaje się być jednak mało skuteczna, na co wskazują ustalenia kontroli rozpoczętej przez Podkarpackiego WIIH w dniu 13 stycznia 2025 r., w trakcie której ujawniono naruszenie art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami. Należy przypomnieć, że wcześniejsza kontrola organu (przeprowadzona w dniach 11, 12 i 17 lipca 2024 r.; nr akt kontroli: KP.8361.132.2024) również wykazała nieprawidłowości w analogicznym zakresie. Powyższe przemawia za przyjęciem, że uchybienia, które były udziałem strony, są uchybieniami o charakterze nie incydentalnym, lecz wręcz powtarzalnym i świadczą o braku właściwego nadzoru przedsiębiorcy nad prawidłowym egzekwowaniem, pobieraniem opłaty recyklingowej od klientów je nabywających.

Prezes UOKiK pragnie w tym miejscu podkreślić, że powinnością przedsiębiorcy – jako profesjonalnego uczestnika obrotu - jest przestrzeganie przepisów dotyczących jego działalności. Strona przyczyniła się do naruszenia prawa w sposób niezaprzeczalny, a naruszenie powstało ewidentnie z jej winy.

Biorąc pod uwagę wskazane w odwołaniu zarzuty strony, analizując prawidłowość uwzględniania przez organ pierwszej instancji przesłanek wymiaru kary, o których mowa w art. 189d Kpa, Prezes UOKiK dokonał ponownej analizy ww. przesłanek wymiaru kary w oparciu o stan faktyczny zawarty w zgromadzonym materiale dowodowym stwierdzając, jak poniżej.

Przy ocenie wagi i okoliczności naruszenia prawa, w szczególności potrzeby ochrony życia lub zdrowia, ochrony mienia w znacznych rozmiarach lub ochrony ważnego interesu strony oraz czasu tego naruszenia Prezes UOKiK stwierdza jednoznacznie, że strona naruszyła obowiązek wynikający z art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami, ponieważ nie pobrała opłaty recyklingowej za 2 torby z tworzywa sztucznego typu „zrywka" od nabywających te torby. Jak wskazują ustalenia organu, torby te zostały pobrane przez inspektorów z działu „owoce, warzywa", a następnie do toreb tych zapakowano towary przemysłowe, posiadające własne opakowania i pochodzące z 2 różnych zakupów kontrolnych, po czym obsługująca kasjerka podczas transakcji zakupowej, po zeskanowaniu towarów, umieściła je z powrotem w torbach typu „zrywka", pobrała należność za zakupione towary, nie pobierając tym samym opłaty recyklingowej za torby typu „zrywka", co dotyczyło obydwu zakupów kontrolnych. Powyższe naruszenie dowodzi, że wagi naruszenia prawa nie sposób uznać za znikomą.

Tym samym, Prezes UOKiK w pełni zgadza się z oceną organu pierwszej instancji, który wskazał, że strona nie wypełniła obowiązków wynikających z art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami. Organ drugiej instancji oceniając wagę i okoliczności naruszenia wskazuje, że przedsiębiorca jako podmiot profesjonalny zobowiązany był czynić zadość wymogom ustawowym, które m.in. określają obowiązek pobierania opłaty recyklingowej. Prezes UOKiK wskazuje, że głównym celem wprowadzenia przez ustawodawcę powyższych opłat za torby z tworzywa sztucznego jest dbałość o środowisko oraz przyjęcie takich instrumentów, aby bardzo lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego (poza ich stosowaniem ze względów higienicznych lub jako podstawowe opakowanie żywności luzem, gdy pomaga to w zapobieganiu marnowaniu żywności), nie były oferowane za darmo w punktach sprzedaży detalicznej lub hurtowej. Powyższe działanie powinno wpływać na ograniczenie wprowadzania do obrotu toreb na zakupy z tworzywa sztucznego, zastosowanie mniej szkodliwych dla środowiska materiałów alternatywnych oraz w jeszcze większym stopniu zmianę nawyków konsumenckich. Wymóg pobierania opłaty od nabywającego torbę z tworzywa sztucznego nałożono z uwagi na nadużywanie przez konsumentów i sprzedawców używania takich toreb, a to pociągało za sobą ich marnowanie i zanieczyszczanie środowiska. Należy zatem przychylić się do poglądu organu pierwszej instancji, że stwierdzone w toku kontroli naruszenie ma bezpośredni związek z ochroną środowiska, a co za tym idzie – zdrowia i interesu publicznego, jak również stwierdzić, że brak pobrania opłaty recyklingowej negatywnie wpływa na realizację celów ustawy dotyczących ochrony środowiska. Tym samym, w ocenie Prezesa UOKiK, waga naruszenia powyższego obowiązku była istotna, natomiast do naruszenia doszło wyłącznie z powodu niepodjęcia działań przez stronę. Należy w tym miejscu również wskazać, że brak pobrania opłaty recyklingowej stwierdzono w czasie kontroli przeprowadzonej w sklepie należącym do przedsiębiorcy, w dniu 13 stycznia 2025 r. dwukrotnie, co zostało zweryfikowane poprzez dwa zakupy kontrolne. Analizując czas trwania naruszenia, Prezes UOKiK stwierdza ponadto, że brak było możliwości dokładnego i faktycznego ustalenia czasu trwania naruszenia. Nieprawidłowości stwierdzono w toku kontroli, podczas dwóch zakupów kontrolnych, które były zdarzeniem punktowym w czasie.

Przechodząc natomiast wprost do podniesionej przez stronę argumentacji zawartej w uzasadnieniu – dot. art. 189d pkt 1 Kpa, odnoszącej się do *wagi i okoliczności naruszenia prawa* (…), Prezes UOKiK wskazuje, że jest ona nieprzekonująca. Należy w tym miejscu wyartykułować, że nawet *„jednorazowe”* naruszenie jest jednak naruszeniem prawa, który podlega ściśle określonym sankcjom, w tym przypadku art. 56 ust. 1 pkt 10c ustawy o gospodarce opakowaniami. Ustawa powyższa nie przewiduje żadnych wyjątków, odstępstw ze względu na przywołane przez stronę okoliczności. Podobnie działania prewencyjne, pouczenia, przeszkolenia pracowników w zakresie pobierania, naliczania opłaty recyklingowej, jakie podjęła strona choć pozytywnie świadczą o stronie, to równocześnie nie niwelują skali stwierdzonego w toku kontroli naruszenia. Trudno mówić również o *jednorazowym* niepobraniu opłaty recyklingowej, skoro w toku przedmiotowej kontroli, za każdym razem, przy dwóch zakupach kontrolnych takiej opłaty nie pobrano.

Poza tym, strona mija się z prawdą utrzymując, że zaistniała sytuacja naruszenia jest *„wyjątkiem”*, ponieważ jak wskazują akta sprawy, strona była już karana w 2025 r. przez Podkarpackiego WIIH za naruszenie obowiązku wynikającego z art. 40a ustawy o gospodarce opakowaniami decyzją z dnia 20 marca 2025 r. (znak: KP.8361.132.2024.A).

Prezes UOKiK wskazuje, że odpowiedzialność określona w art. 56 ust. 1 pkt 10c ustawy o gospodarce opakowaniami ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą naruszenia prawa, w tym przypadku art. 40a ust. 1 ww. ustawy. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok NSA z dnia 8 października 2010 r. o sygn. akt II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przesłanką do przypisania tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie niewykonania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków, bez względu na winę (umyślną czy nieumyślną) oraz przyczyny powstania naruszenia. Dowiedzenie zatem w wyniku kontroli, że określony podmiot nie wykonał powyższych obowiązków powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną, a wskazane przepisy mają charakter obligatoryjny. Tym samym, bez znaczenia dla oceny zasadności wymierzenia stronie powyższych kar pieniężnych pozostają okoliczności, na które strona powołuje się w odwołaniu, w wyniku których doszło do naruszenia prawa, czy też działania naprawcze podjęte w efekcie kontroli, gdyż kary pieniężne wymierza się za samo naruszenie prawa.

Strona jako profesjonalny uczestnik obrotu, miała obowiązek znać i respektować przepisy prawa związane z wykonywaną przez nią działalnością. Była ona zobowiązana czynić zadość wymaganiom ustawowym, które określają m.in. obowiązek pobierania opłaty recyklingowej za oferowane w punkcie handlowym torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania oferowanych produktów. W niniejszej sprawie strona nie spełniła powyższych obowiązków, co było wystarczającą przesłanką do przypisania jej odpowiedzialności z tego tytułu oraz wymierzenia jej stosownej kary pieniężnej.

Prezes UOKiK wskazuje dalej, że przedstawione przez stronę dowody w postaci wyliczeń dot. opłaty recyklingowej (za I, II, III i IV kwartał 2024 r. oraz I i II kwartał 2025 r. wraz z potwierdzeniem uiszczenia opłaty) czy sprawozdania, które również należą do obowiązków strony z zakresu ustawy, nie zasługują na uwzględnienie. Po zapoznaniu się z nimi Prezes UOKiK stwierdza, że stanowią one potwierdzenia odprowadzania opłaty recyklingowej na rzecz (na rachunek) Marszałka Województwa. Natomiast aktualnie strona jest karana na naruszenie innego obowiązku – wynikającego z art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami, tj. obowiązku niepobrania opłaty recyklingowej od nabywających 2 torby typu „zrywka”, o czym strona powinna wiedzieć. Są to bowiem dwa różne obowiązki

wynikające z ustawy o gospodarce opakowaniami. Poza tym, dokumenty przedstawione przez stronę obejmują jedynie te transakcje, podczas których faktycznie taką opłatę recyklingową pobrano od nabywających torby z tworzywa sztucznego. Na podstawie tych dokumentów nie jest możliwym ustalenie liczby przypadków, podczas których taką opłatę powinno się pobrać a która nie została pobrana w sklepie.

Przy ocenie częstotliwości niedopełniania w przeszłości obowiązku albo naruszania zakazu tego samego rodzaju co niedopełnienie obowiązku albo naruszenie zakazu, w następstwie którego ma być nałożona kara - organ pierwszej instancji słusznie przyjął, że wobec strony stwierdzono wcześniej naruszenie tego samego przepisu, tj. art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami. Jak wskazywał bowiem Podkarpacki WIIH, obecna kontrola jest drugą kontrolą strony w zakresie przestrzegania obowiązku pobierania opłaty recyklingowej, o której mowa w art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami. Skarżąca spółka była uprzednio kontrolowana w tym samym zakresie w lipcu 2024 r., podczas kontroli (sygn. KP.8361.132.2024). Kontrola ta dała podstawę do wymierzenia spółce w drodze decyzji administracyjnej (sygn. KP.8361.132.2024.A) z dnia 20 marca 2024 r. administracyjnej kary pieniężnej w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych) za niedopełnienie obowiązków wynikających z art. 40a ust. 1 ww. ustawy, czyli za niedopełnienie tych samych obowiązków, których dotyczy niniejsze postępowanie. Powyższa stanowi okoliczność nie przemawia na korzyść strony.

Przy ocenie przesłanki jaką jest uprzednie ukaranie za to samo przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie lub wykroczenie skarbowe – Prezes UOKiK wskazuje, że przesłanka ta nie będzie miała w niniejszej sprawie zastosowania, ponieważ niepobieranie opłaty recyklingowej jest sankcjonowanie karą administracyjną. Trudno powyższe stwierdzenie traktować w kategoriach zarzutu naruszenia art. 189d pkt 3 Kpa, skoro strona oprócz powtórzenia argumentacji organu wprost z decyzji, nie wniosła w tym zakresie żadnych nowych treści, zarzutów wymagających dalszego interpretowania, uzasadnienia.

Przy ocenie stopnia przyczynienia się strony, na którą jest nakładana administracyjna kara pieniężna, do powstania naruszenia prawa, Prezes UOKiK z całą stanowczością stwierdza, że naruszenie przepisów, bezsprzecznie udowodnione stronie, było wynikiem nieusprawiedliwionego zaniechania, zaniedbania przedsiębiorcy względem obowiązku określonego w art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami. Tym samym, to strona bezpośrednio przyczyniła się do powstania przedmiotowego naruszenia, które należy ocenić jako naruszenie o charakterze istotnym. Podkarpacki WIIH prawidłowo stwierdził, że stronę należy traktować jako profesjonalistę z długoletnim doświadczeniem w zakresie sprzedaży detalicznej towarów, który powinien znać przepisy dotyczące zakresu prowadzonej działalności gospodarczej i je należycie przestrzegać. Nie należy tracić przy tym z pola widzenia faktu, że w dniu 20 marca 2025 r., w drodze decyzji administracyjnej, na spółkę nałożono również sankcję pieniężną w związku z takim samym naruszeniem (tj. niepobraniem opłaty recyklingowej). Zatem strona miała świadomość istnienia obowiązku pobierania opłaty recyklingowej. Prezes UOKiK w pełni podziela stanowisko organu pierwszej instancji, który stwierdził, że naruszenie przepisów w zakresie pobierania opłaty recyklingowej nastąpiło w wyniku niewystarczającego nadzoru strony nad prowadzoną przez siebie działalnością i pomimo, że obowiązek ten nie jest obowiązkiem nowym (wszedł w życie z dniem 1 stycznia 2018 r.), a więc strona miała dość czasu, aby do tych obowiązków się dostosować. Organ drugiej instancji wskazuje przy tym, że to przedsiębiorca decyduje o organizacji swojego przedsiębiorstwa (w tym zatrudnionego personelu) oraz zapewnieniu

nadzoru nad prawidłowym stosowaniem przepisów. Zgodnie z obowiązującymi przepisami obowiązek pobierania opłaty recyklingowej spoczywa wyłącznie na przedsiębiorcy prowadzącym jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego. Można przypuszczać również, że gdyby kontrola organu nie odbyła się, strona mogłaby w dalszym ciągu naruszać obowiązujące przepisy prawne nie pobierając opłaty recyklingowej za torby z tworzywa sztucznego typu „zrywka".

Przechodząc natomiast do podniesionej przez stronę argumentacji, zawartej w uzasadnieniu odwołania (dot. art. 189d pkt 4 Kpa), Prezes UOKiK stwierdza, że nie zgadza się z oceną strony jakoby błędnym było stwierdzenie organu w zakresie przyczynienia się strony do powstania naruszenia w stopniu istotnym. To, że strona zapewnia o wdrożeniu wszelkich działań mających na wyeliminowaniu błędów (naruszeń) w przyszłości czy podjętych działaniach nie oznacza, że obowiązki wynikające z ustawy o gospodarce opakowaniami realizuje w sposób należyty i zupełny. Ustalenia stanu faktycznego wprost wskazują na niezrealizowanie obowiązku pobrania opłaty recyklingowej, o którym mowa w art. 40a ww. ustawy. Strona zupełnie pomija fakt, że to z jej winy doszło do naruszenia wskazanego powyżej obowiązku. Poza tym, strona jako przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą odpowiada za przestrzeganie obowiązujących przepisów, w tym za zatrudnionych pracowników. Chybionym zatem jest więc argument strony, w którym usiłuje ona przerzucać odpowiedzialność za powstałe naruszenie na swojego pracownika, gdyż to na niej spoczywa odpowiedzialność za ujawnione uchybienia i niedopilnowanie nienaruszania norm prawnych.

Oceniając przesłankę związaną z działaniami podjętym przez stronę dobrowolnie w celu uniknięcia skutków naruszenia prawa, organ drugiej instancji stwierdził, że Podkarpacki WIIH właściwie uznał, iż nie jest możliwe pobranie od anonimowego klienta nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego opłaty recyklingowej za transakcję dawno już dokonaną i w związku z tym brak jest możliwości pobrania opłaty recyklingowej wstecz i jej przekazania na rachunek właściwego marszałka województwa. Wobec czego nie da się podjąć dobrowolnych działań w celu uniknięcia skutków naruszania prawa w przedmiotowej sprawie. Należy zauważyć również, że nawet jeśli strona umieściła w sklepie stosowną informacje dot. pobierania opłaty recyklingowej, przeszkoliła pracowników w powyższym zakresie i zapewniła o dodatkowych działaniach mających na celu zapewnienie realizacji obowiązku pobierania opłaty recyklingowej, to jej działania były działaniami następczymi, wynikającymi z ustaleń kontroli organu. W związku z tym w przedmiotowej sprawie nie jest możliwym podjęcia dobrowolnych działań w celu uniknięcia skutków naruszania prawa.
Ponadto, uzupełniając niejako powyższe wskazać należy, że nie tłumaczy strony fakt, że w placówce umieściła informacje dot. pobierania opłaty recyklingowej. Jedynie zapewnienie czy wywieszenie informacji nie jest wystarczające, skoro sama strona nie realizuje w praktyce obowiązku w zakresie pobierania opłaty recyklingowej od nabywających torby na zakupy z tworzywa sztucznego typu „zrywki" (czego dowodem są ustalenia chociażby ostatniej kontroli organu).

Odnośnie przesłanki jaką jest wysokość korzyści, którą strona osiągnęła, lub straty, której uniknęła – nadmienić należy, że Podkarpacki WIIH oceniając niniejszą przesłankę doszedł do wniosku, że strona nie osiągnęła korzyści ani też nie poniosła straty w związku z naruszeniem obowiązku wynikającego z art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami. W realiach rozpatrywanej sprawy nie można uznać, że naruszenie prawa było dokonywane w celu, w kategoriach osiągniecia korzyści bądź uniknięcia straty. Poza tym, strona (poza

powtórzeniem argumentacji organu wprost z treści z zaskarżonej decyzji) nie przedstawiła innych nowych treści, argumentów, które wymagałyby przeanalizowania. Dlatego też dalsze analizowanie niniejszej przesłanki wydaje się bezcelowe.

W związku z tym, że strona jest spółką prowadzącą działalność w oparciu o wpis do Krajowego Rejestru Sądowego, a przesłanka zawarta w art. 189d pkt 7 Kpa odnosi się do osoby fizycznej (w przypadku której bada się jej warunki osobiste), to przesłanka ta w omawianym przypadku nie znajdzie zastosowania.

Przedstawiając powyższe, nie sposób zatem podzielić argumentacji strony w kwestii rzekomego *„nieuwzględnienia”* przesłanek uzasadniających odstąpienie od wymierzenia kary. Powyższe stwierdzenie strony nie jest prawdziwe, gdyż w ramach przeprowadzonej analizy przypadku strony, przy wymierzaniu kary stronie, Podkarpacki WIIH szczegółowo odniósł się do każdej z przesłanek z osobna, co wynika wprost z treści wydanej decyzji (na stronach od 5 do 7). Przesłanki te gruntownie przeanalizował również Prezes UOKiK na etapie postępowania drugiej instancji.

Prezes UOKiK w dalszej kolejności stwierdza, iż jego zdaniem kara w wysokości 5 000 zł, nie jest karą nadmiernie wysoką, gdyż stanowi jedynie 25% maksymalnego przewidzianego wymiaru kary. Wymierzając stronie karę organ miał na uwadze, by kara była proporcjonalna do celu, jaki ma zostać osiągnięty przez jej nałożenie, jak również by uciążliwość sankcji pozostawała na poziomie akceptowalnym dla przedsiębiorcy. W przedmiotowej sprawie na niekorzyść strony przemawia fakt, że stronie wymierzano wcześniej sankcję o charakterze pieniężnym (w drodze decyzji administracyjnej z dnia 20 marca 2025 r.) za identyczne naruszenie, tj. naruszenie art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami. Należy zauważyć, że za uchybienie ww. obowiązkowi ustawodawca w art. 57 pkt 4 ustawy o gospodarce opakowaniami przewidział karę nawet do 20 000 zł, natomiast wymierzono znacznie niższą karę. Należy mieć na względzie również nie tylko represyjny cel kary, ale też i prewencyjny, ukierunkowany na mobilizowanie i dyscyplinowanie strony do prawidłowego wykonywania nałożonych na niego obowiązków.

Prezes UOKiK analizując przypadek strony, wziął pod uwagę normę prawną zawartą w art. 189f Kpa, tj. instytucję odstąpienia od wymierzenia kary, na którą zwraca uwagę strona formułując zarzut naruszenia art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. Jednakże, po przeanalizowaniu niniejszej sprawy Prezes UOKiK, podobnie jak organ pierwszej instancji, nie znajduje podstaw do zastosowania dobrodziejstwa art. 189f § 1 pkt 1 Kpa i odstąpienia od wymierzenia kary, gdyż ocena całokształtu okoliczności sprawy nie pozwala przyjąć, że naruszenie przez skarżącą obowiązku określonego w art. 40a ustawy o gospodarce opakowaniami cechuje się znikomą wagą naruszenia. Organ drugiej instancji, podobnie jak Podkarpacki WIIH uważa, że nie można uznać, aby powyższe naruszenie było naruszeniem znikomej wagi. Nie ulega wątpliwości, że naruszenie prawa dotyczyło braku pobrania opłaty recyklingowej od dwóch toreb na zakupy z tworzywa sztucznego tzw. „zrywki”, w które zapakowano produkty posiadające własne opakowanie (produkty przemysłowe), pochodzące z dwóch zakupów kontrolnych. Jak wskazują ustalenia Podkarpackiego WIIH, w pierwszym dniu kontroli, tj. 13 stycznia 2025 r. podczas dwóch zakupów kontrolnych takowa opłata recyklingowa od 2 toreb typu „zrywka” nie została pobrana przez obsługującego kasjera. Trudno mówić zatem mówić o jednorazowym czy wręcz znikomym naruszeniu. Nie sposób również zgodzić się ze stwierdzeniem strony o tym, że *„skarżący pobiera opłatę recyklingową od nabywców”*, skoro ustalenia ostatniej kontroli (w trakcie której dokonano sprawdzenia przestrzegania art. 40a

ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami w dwóch przypadkach) temu w sposób jednoznaczny przeczą.

Podkreślić należy przy tym, że chronionym dobrem jest w tym przypadku dobro wspólne, jakim jest środowisko naturalne – a celem zmniejszenie zużycia toreb z tworzyw sztucznych, co w rezultacie skutkuje pożądanym społecznie i konstytucyjnie ugruntowanym zjawiskiem dbania o środowisko poprzez zmniejszenie ilości powstających odpadów, ograniczenie wpływu na środowisko zbędnych wytworów działalności ludzkiej oraz przeciwdziałanie szkodliwemu ich oddziaływaniu na środowisko. Tak więc każdorazowe niepobranie opłaty recyklingowej od nabywającego lekką torbę na zakupy z tworzywa sztucznego typu „zrywka", która nie została zastosowana ze względów higienicznych lub oferowana jako podstawowe opakowanie żywności luzem, gdy pomaga to w zapobieganiu marnowania żywności, stanowi niedopełnienie ustawowych obowiązków wymaganych przepisami ustawy o gospodarce opakowaniami, a tym samym wykazuje wyższy aniżeli znikomy stopień ich naruszenia. Przepisy te zostały ustanowione w celu ochrony środowiska, będącego dobrem ogółu społeczeństwa, dlatego tak ważne jest przestrzeganie przepisów, które zostały nałożone przez ustawodawcę na przedsiębiorców.

Biorąc po uwagę brzmienie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, odstąpienie od wymierzenia kary może mieć miejsce wówczas, gdy obydwie przesłanki wynikające z tego przepisu zachodzą łącznie, a więc zarówno waga naruszenia prawa jest znikoma, jak również zachodzi okoliczność zaprzestania naruszania prawa. Natomiast w omawianym przypadku nie spełniono warunku kumulatywności tychże przesłanek, gdyż nie można uznać, że naruszenie prawa przez stronę postępowania było znikome. Warto wskazać w tym miejscu, że prezentowane powyżej stanowisko znajduje potwierdzenie także w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z 2 grudnia 2021 r., sygn. III SA/Gd 160/21, w którym Sąd stwierdził: *„by można było odstąpić w trybie art. 189f Kpa od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu, waga naruszenia musi być znikoma, a strona musiałaby zaprzestać naruszenia prawa, zaś obie te przesłanki muszą zostać spełnione łącznie".*

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie mogła być wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, gdyż organem właściwym do jej nałożenia jest wyłącznie wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, w tym przypadku Podkarpacki WIIH.

W ocenie organu drugiej instancji, w niniejszym przypadku brak jest również podstaw do zastosowania art. 189f § 2 i 3 Kpa, tzn. fakultatywnego odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami, tj. dot. pobierania opłaty recyklingowej od nabywających torby na zakupy z tworzywa sztucznego typu „zrywka". Literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki *„zaprzestania naruszania prawa",* tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: *„Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z*

"zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało"). Charakter naruszeń, jakich dopuściła się Strona, wyklucza możliwość usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: *„Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia*.").

W przedmiotowej sprawie przedsiębiorca wprawdzie zadeklarował, iż zaprzestał naruszenia, jednakże nie usunął tym samym skutków naruszenia prawa, gdyż nie ma możliwości pobrania opłaty od tych klientów, którzy w dniu kontroli mogli pobrać torby typu „zrywka" bez wniesienia opłaty recyklingowej. Prezes UOKiK podziela tym samym stanowisko Podkarpackiego WIIH, który stwierdził, że w przedmiotowej sprawie nie widzi możliwości usunięcia skutków naruszenia prawa, ponieważ nie jest możliwe wsteczne naliczenie niepobranych opłat za wydane konsumentom „zrywki", po dokonaniu transakcji sprzedaży za okres wcześniejszy. Prezes UOKiK wskazuje, że odpowiedzialność określona w art. 56 ust. 1 pkt 10c ustawy o gospodarce opakowaniami ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą naruszenia prawa, w tym przypadku art. 40a ust. 1 tej ustawy.

Odnosząc się natomiast do postulatu strony dotyczącego zmniejszenia wysokości kary, Prezes UOKiK wskazuje, że kwestia ewentualnego zmniejszenia kary pieniężnej, na którą zwraca uwagę strona w odwołaniu, może zostać uwzględniona dopiero po uprawomocnieniu się niniejszej decyzji, po ewentualnym złożeniu przez stronę wniosku o zastosowanie ulg w opłacaniu należności publicznoprawnej, jaką jest kara pieniężna. Organ drugiej instancji nie ma podstaw do obniżenia czy odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy, jeżeli stan faktyczny wprost uzasadnia nałożenie kary w określonym przez Podkarpacki WIIH wymiarze. Jednocześnie organ drugiej instancji wyjaśnia, iż stosownie do treści art. 58 ust. 5 ustawy o gospodarce opakowaniami, do kar pieniężnych, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2025 r. poz. 111). W myśl art. 67a § 1 tej ustawy, organ administracji publicznej, który nałożył kary pieniężne – to jest Podkarpacki WIIH – na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

1) odroczyć termin płatności kar pieniężnych lub rozłożyć ich zapłatę na raty,
2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji zasadnie uznał, że strona dopuściła się naruszenia obowiązków wynikających z art. 40a ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami, w stopniu uzasadniającym wymierzenie jej kary pieniężnej, na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 10c tej ustawy, zaś opisane powyżej, jak również w treści zaskarżonej decyzji, ustalenia kontroli i przesłanki, jakimi kierował się Podkarpacki WIIH przy ustalaniu kary pieniężnej, nie dawały podstaw do jej uchylenia. W opinii Prezesa UOKiK,

kara ustalona na poziomie 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), przy minimalnej wysokości 500 zł i maksymalnej 20 000 zł, jaką przewidują wskazane przepisy, jest kwotą optymalną i adekwatną do wagi naruszenia prawa, stanowiącą 25% górnego wymiaru kary. Należy mieć na względzie również, że kara wymierzona stronie nie jest karą nadmiernie wygórowaną zważywszy na fakt, że strona była wcześniej karana za to samo naruszenie.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że w przedstawionym stanie faktycznym, wymierzenie stronie kary pieniężnej, o której mowa w art. 56 ust. 1 pkt 10c w związku z art. 58 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami, jak również ustalenie jej wysokości, było prawidłowe i zgodne z prawem. Stronie wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł, po uwzględnieniu w sposób prawidłowy wszystkich przesłanek wymiaru kary, wymienionych w art. 189d Kpa, co znajduje swój wyraz w treści zaskarżonej decyzji i jest jednocześnie w pełni podzielane przez organ odwoławczy.

Tym samym, zawarty w odwołaniu wniosek strony o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości, należy uznać za niezasadny, zarówno w świetle ustaleń opisanej kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa w zakresie wymierzenia kary pieniężnej na gruncie ustawy o gospodarce opakowaniami. Stąd też, postępowanie Podkarpackiego WIIH w tym zakresie należy uznać za prawidłowe, a zaskarżoną decyzję utrzymać w mocy.

Zgodnie z art. 58 ust. 2 i 4 ustawy o gospodarce opakowaniami, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Rzeszowie w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja ta stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
   - do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
   - ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
   - ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
   - ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo-administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2025 r. poz. 111).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), art. 58 ust. 5 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2025 r. poz. 870).

Z upoważnienia
Prezesa
Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Otrzymują:

1. [xxxx xxxxxx xxxxxxxxx xxxxx xxxxxxx xxx xxxxxxxxxxxx xxx xx xxx xxxxxxx xxxxxxxxxxxxx xxxxxxxx xxxxxx xxxx xxxxxxxx xxxx xxxxx xxxx xxx xxxxxx xxxx xxxxx xx xxxxxxxxxx xxxxxx xxxxxxxx]
2. Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Rzeszowie